

AMISTAT TRENCADA I REFETA

En Pau era un noi molt eixerit, però molt inquiet, amb els seus quinze anys acabats de fer. Volia ser feliç, sentir-se l'amo del món. Volia que tothom el valorés més del que era: tan ben plantat, tan simpàtic, tan capaç de tot..., però la gent del poble el tractava com un veí més i això a ell el molestava molt en el seu afany de ser el millor. Sempre creia i deia que no necessitava ningú i es bastava sol per a tot.

A l'escola, alguns companys havien necessitat ajut per anar aprovant els cursos, mentre ell els havia superat sol. Tenia la sort de copsar les coses molt ràpidament i memoritzar-les amb facilitat.

El nostre amic Pau no era feliç, perquè ni els amics ni la gent del poble no l'havien instal·lat en el pedestal que ell creia i volia estar. Va començar a no parlar massa amb la gent i a apartar-se de la colla d'amics del poble. Eren massa poc per a ell, se'n buscava a l'institut a la població propera, que era on havia de començar a estudiar. Els altres nois i noies del poble també el van anar deixant.

A l'institut va voler seguir el mateix camí, fer amics supeditats a ell. Havia de ser el centre, el preferit de les noies... Al principi semblava que no va caure malament, els companys no s'adonaven de com era i el van integrar al grup, però poc a poc se'n va cansar en descobrir que eren fitxes que ell movia com li plaïa i havien de fer sempre la seva voluntat.

De mica en mica va anar quedant sol i sense que ningú el volgués a passejades ni a festes. Passava les estones lliures en solitud, assegut en un banc del passeig, sense cap mena de companyia.

A l'inici del segon trimestre es va incorporar a la classe un noi foraster a la població. Va arribar en reagrupament familiar. Els seus pares immigrants ja feia dos anys que eren aquí.

Aquest noi era un jove bru, alt, amb uns ulls penetrants. S'esforçava en parlar la llengua nativa del país d'acollida i per seguir el nivell d'estudis.

Per les noies no va passar desapercebut: maco, ben plantat, i que volia ser amable amb tots, de seguida li van oferir formar part del grup.

Ell havia après, a la seva terra, a catequesi, que ens hem d'estimar i acollir; per això va agrair molt l'acollida que li feien, però no podia entendre perquè en Pau era rebutjat, fins el punt que d'ell a la colla no se'n parlava mai.

En Lucas, que era el seu nom, es va proposar d'acabar amb aquella situació.

Aquell diumenge, a missa, el mossèn va llegir precisament Joan 15, 12-13: *"Estimeu-vos els uns als altres, com jo us he estimat"*. I l'endemà, dilluns, a l'hora de l'esbarjo es va acostar a en Pau, per convidar-lo a fer una passejada en bicicleta a la sortida de l'institut, aprofitant que havien acabat les avaluacions i tenien poca feina.

En Pau, sorprès, i a la vegada agraït, va acceptar, i aquella tarda es va sentir feliç amb el nou amic que li ofería la seva amistat. Ho van seguir fent alguns dies, sota el pretext, per part d'en Lucas, de fer pràctiques de català, la llengua nova per a ell i que volia aprendre ben aviat.

En Pau es va anar donant compte de que totes les persones tenen uns valors específics i que no podem menysprear-les ni voler sotmetre-les als nostres capricis.

Es va agafar amb molta intensitat ajudar a aquell noi, que sense conèixer-lo s'havia adreçat a ell brindant-li amistat.

Els altres companys de l'institut van començar a sentir una sana enveja d'en Pau per l'amistat amb en Lucas, i de mica en mica, en Pau per una banda, i els altres per l'altra, van anar destensant la corda que els separava i van tornar a ser un grup, on tots es valoraven i respectaven per un igual.

Aquella cita de Joan 15, 12-13, que en Lucas duia de la seva terra, gravada al cor, havia fet el miracle del retrobament i l'amistat.

Ho haguéssim fet nosaltres, en la seva situació?...